

hen, at man kun fik Frihed til at referere Domskonklusionen, altsaa selve Resultatet. Nu har den højtærede Minister i sit Forslag strøget ogsaa dette, saaledes at der slet intet kan gengives offentligt. Allerede under Lovforslagets tidligere Behandling udtalte jeg min Betænkelighed ved, at man havde begrænset Retten til Offentliggørelse fra Dommen til dens Konklusion, og jeg maa derfor være endnu mere betænkelig ved, at den højtærede Minister endog vil forbyde Gengivelse af Konklusionen. Dommen er jo et offentligt Dokument, den indføres i Domsprotokollens sammen med alle andre Domme, der kan faas Udskrift af den saavel som af andre, og det kan i ret betydeligt Omfang blive nødvendigt at anvende Dommen som Legitimationsdokument. Det kan blive nødvendigt at anmelde den til Registre af Hensyn til Næringsforhold, og det kan blive nødvendigt at tinglæse den af Hensyn til Adkomst til fast Ejendom. Naar dette er Tilfældet, synes jeg, det er meget betænkeligt at opstille et saadant ubetinget Forbud mod offentlig Gengivelse af Dommen. Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede Minister i, at der paa dette Omraade bør iagttages den største Diskretion, men jeg tror, at Diskretionen bør iagttages ved, at Domstolene affatter Dommene paa en diskret Maade, at de indskrænker sig til at angive det, som er Resultatet, det, som det kommer an paa, medens alle de ofte højt forærgelige Enkeltheder, der kan komme frem i en saadan Ægteskabssag, udelades. Saaledes stiller Domstolene sig allerede nu med Hensyn til Domme i Sædelighedssager, og jeg har den Tillid til Domstolene, at de vilde vise samme Diskretion og Takt ogsaa paa Ægteskabssagernes Omraade, saa at de berettigede Hensyn, som jeg fuldt ud er enig med den højtærede Minister om at godkende, vil ske Fyldest gennem Domstolenes Virksomhed. Jeg har den Tilfredsstillelse ogsaa paa dette Punkt at konstatere min Enighed med det kirkelige Udvalg. Dette udtaler, at det for sit Vedkommende vilde foretrække det tidligere Lovforslag, det vil altsaa sige, at det vilde foretrække, at Dommen i sin Helhed kan gengives offentligt.

Tilbage har jeg at gøre et Par Bemærkninger om den for mig som Kommunemand naturligvis lidt kedelige Uvenlighed, som den højtærede Minister synes at vise overfor Kommunerne. Jeg skal først nævne Lovforslagets § 38. Der hedder det, at det er vedkommende kommunale Kasse, der skal afholde Udgiften til de Tavler, paa hvilke Lysning opslaas, til Anskaffelse af Ægte-

skabsbøger og Duplikater af disse samt til Duplikaternes Førelse. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Stiftelse af Ægteskab i og for sig maa siges at være en Statssag, og deraf drog ogsaa det tidligere Lovforslag den Konsekvens, at de Udgifter, jeg her nævner, blev paalagt Statskassen. Den højtærede Minister har nu villet lempe disse Udgifter over paa Kommunerne, og han gør det, uden at dette i mindste Maade kommer frem i Bemærkningerne til Lovforslaget. Undersøger man, hvad Bemærkningerne siger om § 38, staar der kun, at i denne Paragraf er sammenfattet §§ 36 og 37 i det af Folketinget vedtagne Forslag. Man skulde altsaa tro, at det i Realiteten var de samme Regler, men det er det ikke. Der er indkommet noget helt nyt, nemlig at den nævnte Udgift, der tidligere skulde paahvile Statskassen, nu skal lægges over paa Kommunerne. Jeg vil haabe, at det maa lykkes at faa denne Udgift lagt tilbage, hvor den hører hjemme, nemlig paa Statskassen.

Fremdeles er der foregaaet en lille Forandring i § 31, ligeledes uden at dette i mindste Maade kommer frem i Bemærkningerne. Ja, jeg taler for saa vidt her for min egen Arne, som Forandringen gælder Borgmestrene i Byer udenfor København. Efter det tidligere forelagte Lovforslag var der Adgang for Borgmestrene til at faa en Fuldmægtig autoriseret til at forrette den borgerlige Ægteforening paa samme Maade, som Borgmesteren i København og Sogne- raadsformanden paa Landet kan det. Nu er der, uden at det altsaa finder Udtryk i Bemærkningerne, foregaaet den lille Forandring, at Borgmesteren i en By udenfor København ikke kan faa en Fuldmægtig autoriseret, men kun kan lade Næstformanden for Kommunalbestyrelsen optræde for sig. Jeg tror, at det er en ganske uholdbar Bestemmelse. Der er Kommuner udenfor København, hvor der allerede nu foregaaer et Par Hundrede borgerlige Ægteforeninger om Aaret. Antallet vil utvivlsomt stige, naar der bliver Adgang til borgerlig Ægteforening, uden at man behøver at træde ud af Folkekirken, og hvis Ministerens Forslag om Kongebrev vedtages, vil det kunne forudses, at disse Ægteforeninger i ikke ganske ringe Omfang vil komme til at foregaa udenfor de paagældende Raadhuse, vel navnlig i Brudens Hjem. Det kan altsaa blive en meget betydelig Virksomhed, der her skal udfoldes, og det forekommer mig ikke, at man kan forlange, at Borgmesteren og Næstformanden i Købstæderne skal paatage sig den. Næstformanden er en